

پیام به سمینار نماز - 17 شهریور / 1372

حضرت آیت الله خامنه‌ای رهبر معظم انقلاب اسلامی بمناسبت برگزاری سومین سمینار نماز پیام مبسوطی صادر فرمودند.

این پیام که امروز چهارشنبه در محل برگزاری سمینار نماز در بابلسر توسط حجه الاسلام و المسلمین رسولی محلاتی قرائت شده است به این شرح می‌باشد:

بسم الله الرحمن الرحيم

خدا را سپاس، که تلاش مبارک شما دست‌اندرکاران ترویج فریضه‌ی نماز، به سومین سالگرد رسید و کاری با چنین اهمیت، به اهتمامی پیگیر و خستگی‌ناپذیر پیوست. راز موفقیت در دسترسی به هدف‌های بزرگ و والا، همین پیگیری و استمرار در طلب است، این درس بزرگ را نیز در یکی از آثار مناجاتی مولای پرهیزکاران می‌آموزیم که: وهب لی الجد فی خشیتک و الدوام فی الاتصال بخدمتک... نماز در عرصه‌ی تکاپوی لایزال و ناگزیری که بشر بدان مأمور بلکه مطبوع گردیده است، بزرگ‌ترین فریضه و مؤثرترین ابزار است. شاید برخی این خصوصیت را برای نماز فقط در میدان تکاپوی فردی بسوی کمال، شناخته و از نقش آن در صحنه‌ی جهاد جمعی و اجتماعی و در برابر معارضات پر قدرت دنیائی سخنی نشینده باشند.

از این رو باید دانست که پایمردی در همه گونه رویارویی، وابسته به آن است که دل‌ها و اراده‌ها از صفا و توکل و اعتماد به نفس و امید به فرجام، لبریز باشد، و نماز سرچشمه‌ی جوشانی است که این همه و بسی فیوضات دیگر را بر دل و جان نمازگزار سرازیر می‌کند و از او انسانی روشن ضمیر و ثابت‌قدم و بی‌دغدغه و امیدوار می‌سازد. اینکه در قرآن و سخن والای پیامبر خاتم (صلی الله علیه و آله و سلم) نماز، بازدارنده از فحشاء و منکر و معراج مؤمن و تقرب دهنده‌ی پرهیزگار و در یک سخن، بهترین نهاد دین معرفی شده و پیامبر مکرم، آنرا روشنی چشم خویش خوانده است، باید ما را در فهم عظمت نماز به تأمل و ژرف‌نگری بیشتر بکشاند.

البته این نکته نیز شایان ذکر است که نماز همین برزبان راندن کلمات و گزاردن حرکاتی معین نیست. آنهمه فیض و برکت، پر پدید آوردن امواج صوتی و اعمال بدنی بی‌آنکه روح ذکر و توجه در سراسر این کالبد دمیده باشد، مترتب نمی‌گردد، اگر چه حداقل تکلیف با آن ساقط می‌گردد. روح نماز، یاد خدا و خشوع و حضور در برابر اوست و این کلمات و اعمالی که با تعلیم الهی بر مکلف، واجب گشته است بهترین قالب برای آن روح و نزدیکترین راه به آن سرمنزل مقصود است.

نماز بی‌ذکر و حضور، کالبدی بی‌روح است که اگر چه نام نماز بر آن، مجاز نیست، لیکن اثر و خاصیت نماز نیز از آن مترتب نیست. از این حقیقت، در آثار دینی با عنوان قبولی نماز سخن رفته است، و چنین آمده است که یک نماز که تو می‌گذاری تنها هر آنچه با حضور و توجه آورده شده قبول است و بس.

اینک نماز، موهبتی بی‌بدیل و سرچشمه‌ی فیضی لایزال، در اختیار ما است که با آن، نخست از خویش و سپس از هر آنکه بدو مهر می‌ورزیم، انسان صالح بسازیم. این دروازه‌ئی است گشاده به عرصه‌ئی پهناور و مصفا. دریغ است که آدمی عمومی را در جوار بهشت مصفائی بگذارند و سری بدان نکشد و عزیزان خود را، بدان سوق ندهد. وحی الهی به پیامبر عظیم الشان (صلی الله علیه و آله و سلم) چنین فرمان داد: و أمراهلک بالصلوه واضطرب علیها. امروز همه‌ی شما خود را طرف این خطاب بشمرید و نماز را، حقیقت مقدس و گوهر درخشان را که عطیه‌ی الهی به امت محمد مصطفی (صلی الله علیه و آله) است، قدر بشناسید. در این وظیفه هر کسی سهم ویژه‌ئی دارد: پدران و مادران با گفتار و کردار خود، فرزندان را به نماز تشویق و راهنمایی کنند. معلمان، شاگردان مدارس و دانشگاه‌ها را در سمت و سوی این حقیقت درخشان به حرکت وادار نمایند. فضلاء و علماء و روحانیون محترم، امام جماعت در مراکز

آموزشی و اقامتگاههای دانشجویان، برای نسل نو را فرصتی مغتنم بشمرند. نویسندگان کتابهای درسی، رازها و رمزها و درس‌های نماز را در کتابهای درسی بگنجانند. وزارت ارشاد و سازمان تبلیغات و صداوسیما از هنر بویژه هنر سینما برای نشان دادن گوهر نماز و چهره‌ی نمازگزار بهره بگیرند. هنرمندان عزیز با زبان شعر و قصه و نقاشی و جز اینها، و با آفرینش آثار هنری با کیفیت، بلکه برجسته، دست چیره‌ی هنر را به کاری چنین شایسته مشغول سازند. در مدارس، معلمان و مدیران، و در همهی مراکز، مسئولان، با حضور خود در صفوف نماز، نمازگزاران را تشویق کنند. در گردهمایی‌های علمی و فرهنگی و آموزشی و تبلیغی، نماز را در وقت خود همچون الهام بخش صداقت و هدایت به جای آورند. نویسندگان و گویندگان دینی درباره‌ی نماز و مفهوم و فلسفه و هدف و آثار و برکات و احکام آن بگویند و بنویسند. مردم، مساجد را با حضور در نمازهای جماعت که بهترین شیوه‌ی نمازگزاردن است، رونق بخشند. در همهی بناهای عمومی و جایهائی که همواره به طبع حال، مردمی در آن گرد می‌آیند مانند فرودگاهها و ایستگاههای قطار و بندرها و عزیزتگاه‌های خودروهای همگانی و ادارات دولتی و بوستانهای شهری و مانند اینها نمازخانه‌ها یا مساجد بنا کنند و افزون بر این، مردم، هر زمین پاکیزه و مناسبی را به هنگام در آمدن وقت نماز، مسجد بشمار آورند و در آن به نماز بایستند.

از اینگونه کاربری هر کسی و قشری از مردم، هست که هر کس باید کنکاش کند و سهم خود از این فریضه‌ی همگانی را بیابد و بدان دست زند.

در چنین وضعی است که جامعه‌ی اسلامی ما، توانسته است نماز را اقامه کند و مصداق این آیه‌ی کریمه گردد که:
الذین ان مکنهم فی الارض اقامو الصلوه و اتوو الزکوه و امروا بالمعروف و نهوا عن المنکر و الله عاقبه الامور. صدق
الله العلی العظیم.

توفیق همهی آحاد مسلمانان را در درست انجام دادن این وظیفه‌ی الهی مسئلت می‌کنم. والسلام علیکم و رحمہ
الله

سیدعلی خامنه‌ای

16/6/72